

Arrest

nr. 82 250 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie van 22 februari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde I. I.(...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich uitsluitend baseert op de gezondheidstoestand van zijn echtgenote en dat hij zijn middel ontwikkelt op een wijze die analoog is aan het middel dat zij op haar beurt heeft uiteengezet in het kader van het door haar ingediende beroep tegen de bijlage 13quinquies die in haren hoofde werd genomen. Dit laatst vermelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen met het arrest nr. 82 247 van 31 mei 2012, en dit op grond van de volgende overwegingen:

"2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet :

"1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk, motivering van de bestuurshandelingen, schending van .1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt de verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, Mevrouw N.H. (...) lijdt aan een Post traumatische stress disorder.

Mevrouw N.H. (...) vroeg voor een verblijf langer dan drie maanden op basis van de 9 ter. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard en zal

Een beroep tot nietigverklaring wordt aan uw Raad tegen de weigeringbeslissing van de aanvraag 9 ter ingediend;

De medische en psychologische toestand van Mevrouw N.H. (...) is zeer ernstig;
 Dat brengt angst en onrust met zich mee en dit maakt dat zij zich te onveilig voelt om te slapen;
 De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van Mevrouw N.H. (...);
 De aanwezigheid van haar man aan zijn zijde is essentieel voor haar welzijn;
 Mijnheer I.I. (...) moet immers voor haar echtgenote zorgen. Mevrouw N.H. (...) heeft nodig van constant zorgen en van morele steun van zijn vrouw en zijn kinderen;
 Mevrouw N.H. (...) moet nodig van een onbepaalde behandeling hebben;
 Zij moet dus voortdurend worden behandeld;
 Op 17/02/2012 heeft bovendien de DVZ een onontvankelijk beslissing genomen betreffende de aanvraag op basis van 9 ter van de verzoekende partij en deze beslissing werd op 24/02/2012.
 Op 22/03/2012 heeft uiteraard de verzoekende partij een verhaal in nietigverklaring aan de Raad van Vreemdelingenbetwistingen ingediend (Stuk n°2)
 Stopt ze de behandeling zou dit ernstige gevolgen kunnen hebben zoals onder andere de verergering van de symptomen;
 De medische situatie is dramatisch voor Mevrouw N.H. (...) bij terugkeer naar zijn land van herkomst.
 Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat de verzoekende partij, Mevrouw N.H. (...), niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.
 Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster preciseert op geen enkele wijze waarin de door haar vermeende schending van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie is gelegen. Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4.2. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Evenwel verwijt zij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar persoonlijke situatie en stelt dat die het zou verhinderen om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst dienaangaande naar de aandoening op basis waarvan zij een aanvraag heeft ingediend om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt dat haar ziekte ernstig is en zeer bedreigend voor haar levenskwaliteit, dat zij voortdurend en voor onbepaalde tijd moet worden behandeld, dat een stopzetting van deze behandeling ernstige gevolgen zou kunnen hebben, dat haar medische situatie bij een terugkeer naar haar land van herkomst dramatisch is en dat het bevel gelijkwaardig is aan een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM door het feit dat zij niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge van de zware aandoening en het gebrek aan behoorlijke medische zorgen. Voorts stelt zij nog dat de aanwezigheid van haar man essentieel is voor haar welzijn en verwijst zij naar het beroep dat zij heeft ingediend tegen de beslissing

waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden.

2.4.3. In zoverre verzoekster verwijst naar de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en naar het beroep dat zij daartegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad), dient erop gewezen dat dit beroep bij arrest nr. 82 246 van 31 mei 2012 werd verworpen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat en op grond van welke bepaling haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omwille van het feit dat zij een aanvraag om medische regularisatie had ingediend. Een dergelijke aanvraag heeft, in het licht van de gegevens van het voorliggende dossier, immers geen schorsende werking ten aanzien van het kwestieuze bevel en doet geen afbreuk aan het gestelde in de thans bestreden beslissing, met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Het indienen van een beroep tegen de afwijzende beslissing heeft evenmin een schorsende werking.

2.5.1. In de mate dat verzoekster haar medische problematiek lieert aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld wat volgt :

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

2.5.2. Verzoekster beperkt zich, wat haar gezondheidssituatie betreft, tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij vanuit medisch oogpunt in de onmogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst. Zelfs wanneer zou kunnen worden aangenomen dat de aandoening waarvan sprake - posttraumatische stresstoornis - inderdaad ernstig is, gaat zij eraan voorbij dat zij moet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zo ligt er geen enkel concreet gegeven voor waaruit zou blijken dat verzoekster zich voor behandeling niet zou kunnen wenden tot de gezondheidsvoorzieningen in haar land van herkomst, dat haar behandeling zal worden stopgezet en dat dit voor haar een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Met vage beweringen dat zij "niet redelijk verzorgd zal kunnen worden" en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge van een gebrek aan medische zorgen toont verzoekster op geen enkele manier in concreto en aan de hand van enig bewijskrachtig gegeven een dergelijk risico aan. Waar zij er voorts op wijst dat zij de steun van haar echtgenoot absoluut nodig heeft, weze benadrukt dat ook in zijn hoofd een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, zodat een daadwerkelijk scheiding van beide echtgenoten niet aan de orde is, minstens niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoekers enig middel dient om dezelfde redenen te worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGE

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS